

РЕШЕНИЕ

№ 7231

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Весела Цанкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4675** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. С. В. срещу съдебно решение от 19.03.2013г по н.а.х.д. № 18733 / 2012г по описа на СРС, 7-ми състав с което е потвърдено наказателно постановление № 11533/ 13.03.2012 г., издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на А. С. В. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 предл. 2, прил. 2 ЗДвП за нарушение по чл. 150 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, допуснати съществени процесуални нарушения – основания по чл.348, ал.1 т.1 и т.2 НПК. Касаторът счита, че не са събрани всички относими доказателства, не бил разпитан свидетеля- очевидец на твърдяното нарушение. Съдът не бил изискал информация относно връчване на заповедта за налагане на принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС”. Счита, че заповедта за налагане на ПАМ следва да бъде приобщена към административно - наказателната преписка и след като това не е изпълнено, нарушението се явява недоказано. На

следващо място сочи, че в съставеното наказателно постановление и в акта за установяване на административно нарушение е налице несъответствие в нормата, която е нарушена, а именно в акта като нарушен е посочен чл. 150 от ЗДвП, а в наказателното постановление нарушението е преквалифицирано на чл. 150а от ЗДвП. Твърди, че са налице съществени процесуални нарушения при издаване на наказателното постановление, тъй като законовите разпоредби, които са нарушени, следва да имат не само цифрово, но и словесно описание. Няма изложени фактически обстоятелства относно съставомерните обстоятелства попадащи в обхвата на чл.177, ал.1 от ЗДвП. Наред с това намира, че наложеното административно наказание се явява несправедливо, защото е определен максималния размер от 300 лв. без административнонаказващият орган да обоснове какви обстоятелства е взел предвид при определянето на тежестта на нарушението. Моли съда да отмени решението на Софийски районен съд и да постанови съдебен акт, с който да отмени процесното наказателно постановление.

Ответникът –редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, VI -ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, счита касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля –актосъставител И. Д. И. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираното в НП нарушение по чл.150 от ЗДвП и при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, индивидуализирано е наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на

наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. И в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало жалбоподателя да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 2 прил. 2 от ЗДвП предвижда административно наказание за водач, който управлява МПС без да е правоспособен за това, тъй като свидетелството за управление на МПС му е било отнето по реда на чл. 171, т.1 и 4 от ЗДвП, а съгласно чл. 150 ЗДвП участващите в движението по пътищата ППС трябва да се управляват от правоспособни водачи. Към 29.02.2012 г. А. В. не е разполагал с валидно свидетелство за управление на МПС, същото му е било отнето по реда на чл.171 т.4 от ЗДвП с което административното нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 2 прил 2 е доказано. Не са посочени доказателства, опровергаващи данните в справката на отдел „Пътна полиция” – КАТ, че издаденото на касатора СУМПС е отнето на 10.01.2011г по силата на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 108889/ 2011 г., издадена на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП. Категорично водачът не е притежавал свидетелство за управление на МПС към датата на деянието, до колкото същото е било отнето, видно от съдържанието на представените по делото справка и заверено копие от НП. Към датата на извършване на нарушението касаторът не е разполагал с валидно свидетелство за управление на МПС, което обосновава извода, че същият е бил неспособен водач и е нарушил виновно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП. Нормата на чл. 150 от ЗДвП, има предвид, че е налице управление на МПС от неспособен водач, който в случая с оглед, че СУМПС е отнето е бил такъв към датата на нарушението. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите, че между словесното описание, дадено в АУАН и в НП е налице несъответствие. Водачът е бил загубил правоспособността си поради изземване на СУМПС. Деянието е от категорията на формалните нарушения – във фактическия му състав не е предвидено настъпване на обществено опасни последици. Категорично се установява, че на 29.02.2012г около 10,30 ч в гр С., [улица]А. В. е управлявал МПС без свидетелство за правоуправление, което му е отнето в резултат на прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 4 ЗДвП. От субективна страна В. е извършил деянието с пряк умисъл, като е съзнавал общественоопасния характер на деянието, изразяващ се в нарушаване на правилото, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач /чл. 150/. Касаторът е разбрал за какво нарушение е санкциониран, поради което и правото му на защита не е нарушено.

Неоснователни са доводите, че като не е разпитал свидетеля по акта съдът допуснал нарушение на процесуалните правила опорочаващо решението. Това е така, тъй като видно от протокола от с. з. от 14.02.2013г като свидетел е разпитан актосъставителя, чиито показания няма основание да не се кредитират, като със същите се потвърждава, че св. И. И. е присъствал на мястото на извършване на нарушението,

констатирал е същото и е удостоверил видяното в съставения АУАН. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства.

На следващо място, неоснователен е доводът на касатора, че нарушението не е доказано поради липсата на заповедта, с която СУМПС е било отнето. От справката, приложена от административно-наказващият орган в преписката, се установява, че СУМПС на А.В. е било иззето на 10.01.2011г. поради поредно констатирано нарушение. Видно от датата на извършеното нарушение в процесният случай, В. е управлявал МПС в периода, в който е бил с отнето СУМПС. Настоящата съдебна инстанция счита, че с оглед гореизложените факти, нарушението е напълно доказано и не е необходимо да бъде приобщавано като писмено доказателство издадената по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП заповед. Наред с това тази заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК и нейното оспорване се разглежда по друг самостоятелен ред.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по см. на чл.36-чл.46 ЗАНН и чл.52-чл.58 ЗАНН. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Наложена на В. глоба в максимален размер съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение, както и е съобразена с личността на нарушителя, който има многобройни установени нарушения на ЗДвП. Видно от приложената към административно наказателната преписка справка, това не е първото, а поредното нарушение, извършено от касатора, следователно няма основания да му бъде наложена минимална санкция и размерът ѝ е правилно определен.

По изложените съображения съдът приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина по делото. Предвид съвпадане правните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на районния съд, решението следва да се остави в сила.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 19.03.2013г по н.а.х.д. № 18733 / 2012г по описа на СРС, 7-ми състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: